

Sobirania: punt de partida

Quan es va signar el ?pacte per la llibertat? entre CiU i ERC, encara no fa ni un mes, hi havia un punt que deia clarament que tots dos partits es comprometien a promoure, en el primer ple de la nova legislatura, una declaració de sobirania del poble català. Tothom ho va veure lògic i normal. Si el pacte inclou la convocatòria d'una consulta a la ciutadania d'aquest territori (actualment, recordem-ho, una simple comunitat autònoma de l'Estat espanyol), per preguntar-li si vol esdevenir un nou estat, com explicita clarament l'acord CiU-ERC, el més normal és començar proclamant solemnement que el poble de Catalunya és un subjecte polític i jurídic sobirà. Si no ho fos, no podria decidir el seu destí en un referèndum, això és tan evident com que és el principal argument dels partits unionistes per negar-se a fer-lo: segons ells, qui té la sobirania és el poble espanyol i no pas el català.

Però això que semblava tant diàfan fa només tres setmanes, quan s'ha posat per escrit en un esborrany de declaració que subscriurien els dos partits que lideren el procés, s'han aixecat mil-i-un retrets per diferents motius: que si no s'hauria de mencionar el futur estat propi, que si no s'ha deixat intervenir a la resta de forces que estan pel ?dret a decidir?, que si això és començar amb mal peu, que si és millor 107 diputats que només 71 per aprovar un text d'aquesta transcendència... Deixeu-me dir que estic a favor de l'estratègia -m'agradaria creure que molt meditada i volguda- de publicar un esborrany contundent per obligar la resta de partits a retratar-se.

El ?dret a decidir? és una manera més amable de dir allò que tants anys vam estar anomenant ?dret d'autodeterminació dels pobles?, que és un terme jurídic de més difícil comprensió per part de la gent del carrer. Em podeu dir com es pot defensar la convocatòria d'una consulta d'un tema tan transcendent per a una comunitat humana sense creure que aquesta comunitat, aquest poble, és ?un subjecte polític i jurídic sobirà?? Em podeu dir quines raons hi ha per convocar una consulta si no és per canviar l'status quo polític d'aquest subjecte en el camí d'aconseguir, no ja més cotes d'autogovern (que és l'eufemisme que fins ara feia servir el catalanisme) sinó la plena sobirania? És per això que citar l'estat propi com a fita del final del procés no em sembla cap error ni cap badada d'estratègia. És precisament perquè el poble ha expressat prou clarament -al carrer, a les urnes, de mil maneres- el seu desig d'independència respecte d'Espanya que s'ha iniciat un procés com aquest.

Els partits que diuen ?dret a decidir, sí?, ?estat propi, no?, estan fent un malabarisme estèril que no du enlloc. Si algú vol quedar-se a Espanya, malgrat tot, no cal que es convoqui un referèndum, ja hi som a Espanya. En aquest sentit, PP i Ciutadans són molt més coherents. Ells ho tenen ben clar, Catalunya no té dret a decidir, per això voldrien que aquesta ?declaració de sobirania? ni tant sols s'arribés a votar, perquè saben que després no hi ha marxa enrere. L'encerta l'Alejo Vidal Quadras quan diu que, un cop aprovada, ?hi haurà dues legitimitats enfrontades?, l'espanyola i la catalana.

Si tanta por fa a segons qui aquest acte jurídic del nostre Parlament, vol dir que anem per bon camí. Com diu l'eslògan de la sèrie de moda a TV3, ?ni un pas enrere?.